

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Τοῦ EMILE PAGÉS

« Μὴ σαλεύεις, 'Ἐλ Μινούκιο!.. Στάσου ὅπως εἶσαι !... Μὴ σαλεύεις γιατί σὲ σκοτώνω!... »

Η ΤΡΥΠΑ ΜΕ ΤΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ

Ὁ Πετρώνιος γύριζε καθόλα πρὸ τριῶν ὥρῶν. Αὐτὸ τὸ διάστημα χρειαζόταν γιὰ νὰ διασχίσει τὸ χτῆμα τοῦ ἀφέντη του Τζιμένιεθ, ἓνα ἀπὸ τὰ πιδ πλούσια καὶ τὰ πιδ ἀπέραντα τοῦ κάμπου τοῦ Μαρανχάο. Ἐίχε ξεκινήσει ἀπὸ τὴν ἑπαυλὴ τὴν ὥρα πού ὁ ἥλιος ἄρχιζε ν' ἀνεβαίνει στὸν ὄριζοντα. Διαδοχικὰ τὸν εἶδαν νὰ περνᾷ ἀπὸ μπροστά τους οἱ βοσκοὶ μὲ τὰ μακριὰ λευκὰ μπουρνούζια τους καὶ νὰ μετράει μὲ τὸ μάτι τὰ ποιμνια τους, ἔπειτα οἱ βουκόλοι ἀπομονωμένοι στὴ νομὴ τους καὶ τέλος στὸ μακρύτερο σημεῖο τοῦ χτῆματος, οἱ Ἴνδοι μὲ τὰ πολυάριθμα κοπάδια τῶν ἀλόγων. Ἡ κτηνοτροφία εἶνε ὁ πραγματικὸς πλοῦτος αὐτοῦ τοῦ τόπου τῆς Βραζιλίας, ὅπου τ' ἄλογα, οἱ ἀγελάδες καὶ τὰ πρόβατα πολλαπλασιάζονται ἀδιάκοπα.

Ὁ ἀφέντης του ὁ Τζιμένιεθ κατοικοῦσε σὲ μιὰ ἑπαυλὴ, πλάι στὸν κάμπο κοντὰ σὲ μιὰ χαράδρα. Ἐίχε φτιάξει στὸ μέρος αὐτὸ πρὸ εἴκοσι χρόνων μὲ τὴ Λόλα, τὴ γυναῖκα του, καὶ τὸ Ζουάν, τὸ κομπάρου του. Ὁ τελευταῖος εἶχε κρεμασμένο στὴν πλάτη του ἓνα κοφρίνι, ὅπου ἔκλαιγε ἓνα μωρὸ—ὁ γιὸς του ὁ Πετρώνιος. Σ' ἓνα κωφρίνι πού κρεμόταν ἐπίσης στὸ μοναδικὸ μουλᾶρι τῶν τυχοδιωκτῶν, ἓνα ἄλλο παιδάκι κοιμόταν καὶ εἶταν αὐτὸ ὁ γιὸς τοῦ Τζιμένιεθ καὶ τῆς Λόλας, ὁ Μινούκιο. Στὸ μέρος αὐτὸ πέθαναν ἡ γυναῖκα τοῦ Τζιμένιεθ καὶ ὁ πατέρας τοῦ Πετρώνιου. Ἐνας μεγάλος σταυρὸς ἔδειχνε τοὺς τάφους των. Ὁ Πετρώνιος κάνοντας κάθε πρῶτὸ τὸ γύρο τῶν χτημάτων, περνοῦσε ἀπ' τὸ μέρος αὐτὸ καὶ προσευχόταν γιὰ τὴ ψυχὴ τοῦ πατέρα του καὶ γιὰ τὴ γυναῖκα πού τὸν εἶχε νουουρίσει μὲς στὴν ἀγκαλιά της. «Ἔτσι καὶ τώρα ἀφοῦ ἔκανε τὸν τακτικὸ του γύρο καὶ τὰ εἶδε ὅλα μέσα στὸ ἀπέραντο χτῆμα, ζωντανούς καὶ πεθαμένους, γύριζε στὴν ἑπαυλὴ πού βρισκόταν ὁ ἀφέντης του ὁ Τζιμένιεθ καὶ ἡ κόρη του ἡ Μαρέγια πού τὴν εἶχε ἀποχτήσει ἀπὸ τὴ δεύτερη γυναῖκα του. Αὐτὸ τὸ πρῶτὸ ὅμως κατὶ τὸν στενωποῦσε. Πήγαινε καὶ γύριζε καὶ διαρκῶς τὸ βλέμμα του τὸ εἶχε καρφωμένο στὴν ἑπαυλὴ. Ἡ Μαρέγια εἶτανε κάτω στὴν αὐλή. Τὰ δεκαπέντε τῆς χρόνια τὴν ἔκαναν νὰ πηδαίει, νὰ γελᾷει καὶ νὰ τραγουδᾷει ἀπ' τὸ πρῶτὸ ὡς τὸ βράδυ. Ἡ Μαρέγια εἶχε φύγει κοριτσάκι ἀκόμα ἀπ' τὴν ἑπαυλὴ γιὰ τὸ μοναστήρι τοῦ ἁγίου Λιυδοβίκου τοῦ Μαρανχάο, ὅπου καὶ σπούδαζε. Ἔτσι δὲν γνώρισε τὸν ἀδερφὸ της τὸν Μινούκιο. Ὅταν ξαναγύρισε στὴν ἑπαυλὴ ἦταν πειὰ μιὰ μικρούλα κερία.

Ὁ Πετρώνιος δὲν ἔπαυε νὰ τὴν κοιτᾷει. Δὲν θὰ μπορούσε νὰ

βοῆ σὲ εἴκοσι λευγῶν ἀκτῖνα πιδ γοητευτικὸ θέμα ἀπ' τὴ Μαρέγια, πού τάιζε ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὰ περιστέρια της.

Τὸν ἴδιο αὐτὸ θαυμασιὸ φαίνεται πὺς προκάλεσε ἡ κόρη τοῦ Τζιμένιεθ καὶ σ' ἓνα καθάλλη πού φάνηκε αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀπ' τὸν κάμπο τῆς ματιόκας· σταμάτησε τὸ ἄλογό του καὶ ἔμεινε ἐκεῖ, στηλωμένος στοὺς ἀναβατήρες του, μὲσα στὸν ἥλιο.

Ὁ νεοφερμένος εἶταν ντυμένος μὲ τὸν ἀργεντίνικο τρόπο καὶ φαινόταν μάλλον σάν γ κ ὦ σ ο ς, παρὰ σάν εἰρηνικὸς βραζιλιανὸς βουκόλος. Ἐἶταν εὐφροστὸ παλληκᾶρι καὶ τὸ σ ο μ π ρ ὀ ο ο του σκέπαζε ἔξωρφα τὸ ἠλιοφθιμένο του πρόσωπο. Χτυποῦσε ἀδιάκοπα τὰ σπυροῦνια του, ποῖγμα πού ἔκανε, στὸ τέλος, τὸ ἄλογό του νὰ χροειτῆσει. Ἡ Μαρέγια σήκωσε τὸ κεφάλι της, εἶδε τὸν καθάλλη καὶ ἔφυγε τρεχάτη. Τότε ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ γελᾷ καὶ τρώβηξε κατευθεῖαν πρὸς τὴν ἑπαυλὴ. Μπρὸς στὴν ἐξώπορτα πήδηξε ἀπ' τὸ ἄλογό του. Χτύπησε τὴν πόρτα καὶ μῆχη.

Ὁ Πετρώνιος ἔμεινε καρφωμένος στὴ θέσῃ του· εἶχε γνωρίσει τὸν ξένο καὶ μιὰ σκηνὴ πέοασε ἀμέσως ἀπ' τὸ μυαλό του, μιὰ σκηνὴ τῆς ὁποίας ὁ κυριώτερος ἦρας εἶταν αὐτὸς ὁ καθάλλη καὶ ὁποῖος μόλις πρὸ μῆς στιγμῆς εἶχε μπει στὸ σπίτι τοῦ Τζιμένιεθ.

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ συνέβη πρὸ ἐνὸς χρόνου. Ὁ Πετρώνιος εἶχε φύγει ἀπ' τὴν ἑπαυλὴ πηγαίνοντας στὸ μοναστήρι ὅπου σπούδαζε ἡ Μαρέγια, γιὰ νὰ τὴν ξαναφέρει σπίτι. Κάνοντας ἓνα σταθμὸ στὸ δρόμο του, μῆχη σ' ἓνα πανδοχεῖο. Μαζὶ μ' αὐτὸν μῆχαν στὸ πανδοχεῖο, κ' ἄλλοι ταξιδιωτῆς πού ὁδοιποροῦσαν μαζὶ του. Ἡ ἀφιξὴ τῶσσο κόσμου προκάλεσε ἀναστάτωση μὲσα στὸ πανδοχεῖο, ὅπου ὁ ὑπηρέτης, ἓνας ἥσαχος Ἴνδος, προσπαθοῦσε νὰ τὸ βγάλῃ πέρα ὅσο μπορούσε πιδ καλά. Ἄξαρνα αὐτὸς ὁ ἀγνωστος καθάλλη πού ὁ Πετρώνιος εἶχε δεῖ πρὸ ὀλίγου, μῆχη μὲσα στὴν αἴθουσα τοῦ πανδοχείου, ὄμρως κατὰ τοῦ Ἴνδου καὶ τὸν μαχαίρωσε μὲ τὴ ν α β ἄ γ ι α του. Ἡ πράξη αὐτὴ ἔγινε τόσο γλήγορα ὅστε οὔτε νὰ τὸν συγκατήσουν πρόφτασαν, οὔτε καὶ νὰ τὸν πιάσουν.

Μιὰ καὶ ὁ δραστῆς ἐξερπνίστηκε, τότε οἱ ξένοι κροιοποιήθηκαν τὸν τραυματισμένο Ἴνδο ὁ ὁποῖος σὲ λίγο συνῆλθε στὶς αἰσθήσεις του καὶ διηγῆθηκε τὰ αἰτια αὐτῆς τῆς ἐπιθέσεως. Ἐκεῖνος πού τὸν τραυμάτισε λεγόταν Ἐλ Μινούκιο καὶ εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὸ Νοτιᾶ, μερικὸς μῆνες προτῆτερα, σὲ ἀξιοθρήνητῃ κατάστασῃ. Ὁ Ἴνδος, ὁ Τιρμπούκι, τὸν εἶχε περιμάζεψει στὴν καλύβα του καὶ τὸν

περιποιήθηκε. 'Ο ξένος εΐταν σιωπηλός και ό Τριμπούκιο, φλυαρούσε όσο μπορούσε πιά πολύ για να κάνει τή φιλοξενία του πιά εύχρηστη. 'Ενα βράδυ, ώστόσο, ό Τριμπούκιο είχε αφήσει να τού ξεφύγουν μερικά λόγια άσυνετα, είχε μιλήσει για κάτι όρυχεια, για κάτι παλιά όρυχεια έγκαταλειμένα που τά εΐφερε καλά. 'Από τότε ό 'Ελ Μινούκιο δέν τόν άφησε ούτε στιγμή ήσυχο κι' έρτασε μέχρι τού σημείου να τόν άπειλήσει με θάνατο για να τού δείξει τά όρυχεια. 'Ο Τριμπούκιο άναγκάστηκε να ύπακούσει και τόν δόδηγηση σε διάφορα έγκαταλειμένα όρυχεια, μα ούτε ίχνος άπό διαμάντι δέ βρήκαν. Οι ίναζητήσεις αυτές εξακολουθούσαν κάθε μέρα και κάθε φορά που γύριζαν άπρακτοι ό Μινούκιο ξεσκουΐσε στο δυστυχισμένο 'Ινδό. Εΐχε γίνει ό βασανιστής του κι' ό δήμιός του. Τέλος ό Τριμπούκιο μπόρεσε να τού σκάσει μα έπειδή δέ μπορούσε ούτε να συλλογιστή να γυρίσει στην καλύβα του, είχε ξεπέσει σ' αυτό τό πανδοχείο, ώστόσο ό άλλος μπόρεσε να τόν ξαναβρεί.

Και αυτός ό Μινούκιο βρισκόταν τώρα, αυτή τή στιγμή, μέσα στην έπαυλη τού άπέντη Τζιμένιεθ. 'Ο Πετρώνιος από τ' άνοιχτό παράθυρο έβλεπε τώρα δυό άντρες μέσα στη μεγάλη αίθουσα τού ισογείου : τό γκώσο τό Μινούκιο, δυνατό άντρα και ψηλό και τό Τζιμένιεθ, επίσης δυνατό, επίσης ψηλό σαν κι' αυτόν. 'Η φωνή και τών δυωνών εΐταν άγρια, δυνατή.

— 'Ετσι, λοιπόν, πατέρα... Δέ δίνεις ούτ' ένα τάλληρο στο γίο σου στην άνάγη του, ουδραΐζε ό Μινούκιο.

— 'Οχι τάλληρο, άλλα ούτε φράγκο, ούτε πεντάρα... Δέ θέλω να βλέπω έναν παλιάνθρωπο σαν και σένα στο σπιτι μου. Γύρισέ μου τίς πλάτες σου, Μινούκιο, άρκετά εΐδα τά μούτρα σου. Δέν εισαι πιά παιδί μου.

Τά μάτια τού Μινούκιο πέταξαν μ' άστραπή κι' άπάντησε με μίσος :

— Ναι... σωριάσεις τά λεφτά σου για τή μικρή, τήν άδελφή μου... Δέ σε κατηγόραω που ξαναπαντρεύτηκε λίγο ύστερ' άπ' τό θάνατο τής μητέρας μου... αυτό εΐταν δική σου δουλειά... Μα που μ' έστειλες στο λύκειο άντι να με κρατήσεις κοντά σου.

— Σε κράτησα όσο μπορούσα, άθλιε !... Θυμήσου, πέντε χρόνων έκλεβες κολας !

— Καλά όλα όλ' αυτά ! Μα τώρα ήρθα εδώ για να ζητήσω τό μεριδίό μου. Μου φαίνεται πως μου χρωστάς κάτι άκόμα !

Αυτή τή φορά ό Τζιμένιεθ ουδραΐζε λυσασμένα.

— Δέ σου χρωστάω τίποτε, τίποτε, πεντάρα, σου λέω. Τό μεριδίό σου, τό πήρες, ληστή ! Δεκα δλόκληρα χρόνια δέν έκανα άλλο παρα να πληρώνω χρέη σου. 'Οχι, φτάνει πιά, τελείωση δια !

— Καθώς βλέπω έπήρες τήν άπόφασή σου ! Τόσο τό χειρότερο για σένα !

— Φοβερίζεις, κανάγια !

— 'Εσύ μου έδωσες αυτό τό δικαίωμα ! 'Εσύ ό ίδιος ειπες ότι ό 'Ελ Μινούκιο δέν εΐνε πιά παιδί σου. Στο μέλλον, φυλάξου από μένα !

'Ο κημιάτης μανιασμένος σήκωσε τότε τή γροθιά του για να τόν χτυπήσει, μα ό Μινούκιο όρμησε προς τήν πόρτα, καβάλλησε τ' άλογο του, χώνοντας τά σπηρούνια του μέσ' στην κοιλιά του. Εΐταν πιά μακριά, μα ή φοβέρα του άντηχούσε άκόμα μέσα στην έπαυλη :

— Πατέρα, θά μετανοήσεις... Τζιμένιεθ, φυλάξου... φύλαγε τούς δικούς σου... Σε λίγο !

Τήν άλλη μέρα τό πρωί άμμος, ογμένη άπό κάτω άντήγησε στα τζάμια τού παραθύρου τής Μαρέγιας. 'Η Μαρέγια τό άνοιξε. 'Ο Πετρώνιος, κρημμένος μέσα στη βλάστηση τού κήπου, τής έκανε νόημα. 'Εκείνη βιάστηκε να κατέβη. 'Ο μισγός τήν παρέσυρε γρήγορα προς μιά άκρη τής χαράδρας, που τήν είχαν άπό καιρό πιά καταφύγιό τους. Πριν άκόμα καθήσουν κάτω ό Πετρώνιος άρχισε να τής λέει :

— Μικρή μου φίλη, άπό τόν καιρό που γύρισες άπό τίς καλόγριες έχεις γίνει μιά γυναίκα δυνατή. 'Από τό Καΐζας ως τή Μπάχια δέ βρισκεται άλλη γυναίκα άμαζόνα σαν κι' εσένα. Δέ φοβάσαι ούτε τόν κόμπρα που εΐνε κρυμμένος μέσ' στα χόρτα, ούτε και τό βόα που εΐνε τυλιγμένος γύρω άπό ένα δέντρο. Μά, πές μου, θά ροβόσουν ένα άντρα ;

'Εκείνη άνασήκωσε τά μάτια της, γελώντας και σκεπτική, και ειπε :

— 'Εναν άντρα ;... Δέν ξερω. Ποιον θέλεις να πής ;... Τό χτεσινό ;

'Ο Πετρώνιος κούνησε τό κεφάλι του, καταφατικά και ειπε :

— Ναι, εΐνε ένας έχθρός τού πατέρα σου, Μαρέγια, ένας έχθρός επικίνδυνος. Τό μίσος του άρχισε να ξεσπάει σήμερα τό πρωί κιά-λας, κάνοντας τή βόλτα μου, βρήκα πέντε πρόβατα άπό τό κοπάδι τού Ζαγκάρ, πιγμένα.

— Και χρειάζεσαι τίποτε άπό μένα, Πετρώνιε μου ;

— Ναι, μικρούλα μου. Πρέπει να μεταχειριστούμε κάποια πανουργία για να' άποφύγουμε να χυθεί τό αίμα τού πατέρα σου ή αυτού τού άνθρώπου. 'Ακου. Πήγαινε στο σταύλο. Θά βρής τό Μπάνζο σελλωμένων. Καβάλλησε τον και τράβα κατά τά όρυχεια. 'Ο άνθρώπος αυτός πρέπει να τριγυρίζει κατά κεί. 'Αμα σε ίδει θά προσπαθήσει να σε πλησιάσει. 'Αφρής τον να τό κάνει. Θά θελήσει, χωρίς άλλο, να σε παρασύρει ακολουθήσέ τον, μα προσάθησε να περάσεις άπό τό δάσος τού Συρίνγκας. Δέν πιστεύω να φοβάσαι ; Τότε, πήγαινε !

'Εκείνη τράβηξε προς τό σταύλο, ένψ ό Πετρώνιος χανότανε μέσ' στα ψηλά χόρτα...

Σε λίγο ή Μαρέγια έφτασε καβάλα στα όρυχεια και συναν-

τησε τόν Μινούκιο. Δέν άργησαν να πιάσουν κουβέντά. Βλέποντάς τους κανείς μέσ' στον ήλιο θά τούς έπαινε για έρωτευμένους. Τρομαγμένη άπό τή συνάντηση αυτή, ή Μαρέγια έκανε στο συντροφό τής διάφορες παιδιακίσιες έρωτήσεις : τόν ρωτούσε από που είχε άγοράσει τό κόκκινο φουλάρι του, άν όλοι οι βουκόλοι τής 'Αργεντινίας είχαν άσημένα σπηρούνια σαν κι' αυτόν κι' άλλα παρόμοια. 'Εκείνος τσακίζεταν ν' άπανταί.

'Εκείνο που τού φαινόταν θαυμαστό, άπίστευτο, εΐταν ή τύχη που τού έρριξε μέσ' στα χέρια του τήν άδελφή του. Βέβαια, ό Τζιμένιεθ θά πληρωνε βασιλικά λύτρα για να εξαγοράσει τή Μαρέγια του, τό μαγαζιτάρι τής καρδιάς του.

Διάσχιζαν τό δάσος τού Συρίνγκας, όταν άξαφνα μιά φωνή άκούστηκεν : ένας άντρας, ένας ίθαγενής βγήκε έξω άπό τό σιδεντρο.

'Ο Μινούκιο έφερε τό χέρι στη ναβάρια του, μα τό τράβηξε πάλι άμέσως. 'Ο πτωχός διάβολος που βγήκε άπό τό σιδεντρο δέν τόν εφοβήσε καθόλου. Μισόγνημος, με μιά βαρπακερή ζώνη μονάχα, έπαίξε σαν παιδί κυλώντας στο χρώμα δυό πετραδάκια και συνοδευόντας τό κύλημά τους με μιά μονότονη ψαλμοωδία. Τά πετραδάκια έλαμπαν άλλωκοτα. Τό ένα άπ' αυτά ήρθε και κύλησε άξαφνα ως τά πόδια του άλόγου τού Μινούκιο, ό όποιος τό άρπασε άμέσως.

Μιά μεγάλη χαρά τόν έπλημμύρισε άμέσως. Τό πετραδάκι αυτό εΐταν διαμάντι. Αυτός ό ήλίθιος ίθαγενής έπαίξε μ' ένα διαμάντι ! 'Α, είχε πολύ τύχη σήμερα ό Μινούκιο : εκδικιόταν τόν πατέρα του κι' εύρισσε τήν τύχη του ! Είχε άρπάξει άπ' τό λαμόν τόν ίθαγενή, που δέν εΐταν άλλος παρα ό Πετρώνιος μεταμφιεσμένος.

— Πές μου, που τό βρήκες αυτό ; Μία λοιπόν ; ρωτούσε.

'Ο Πετρώνιος έκανε πως έτρεμε, ένψ λόγια μπερδεμένα έβγαίαν άπό τό στόμα του.

— Μα έχω κι' άλλα, έλεγε. Πολλά, πολλά... Θά σου τά δώσω, μα άφρσε με πρώτα... άφρσε με. Ναι, έχω κι' άλλα, πολλά. Θά σου δείξω τόν κρηψώνα τους για να πάρεις να παίξεις και σύ μ' αυτές τίς όμορφες πέτρες. Μα άφρσε με.

'Ο Μινούκιο κοίταξε κείμενος τόν Πετρώνιο. Μά, έτσι όπως εΐταν, δέ μπορούσε να τού προκαλέσει καμμία ύποψια. Φαινόταν σαν ένας ήλίθιος ίθαγενής και τίποτε παραπάνω ! Στράφηκε προς τή Μαρέγια και τής ειπε :

— Σεινορίτα, μείνε εσεις να φυλάξετε τ' άλογα. Πρέπει ν' ακολουθήσω αυτό τόν άνθρωπο. Δέ θ' άργήσω να γυρίσω.

Οί δυό άντρες ξεκίνησαν. 'Εστριγαν τή γωνία του δάσους, ακολουθήσαν ένα λειβάδι έρημο, και βρέθηκαν, έξαφνα, σ' ένα στενό δρομάκι που δέ τόν φανταζόταν κανείς. 'Ο δρομάκος αυτός έβγαίε σ' ένα κατηφοριά, άπό τή μιά μεριά τής οποίας εΐταν βράχοι κι' άπό τήν άλλη γκρεμός. 'Ο Πετρώνιος άρχισε να κατεβαίνει, ένψ ό Μινούκιο τόν ακολουθούσε. 'Αξαφνα ό μισγός στάθηκε μπρός σε μιά τρύπα κι' έχωσε τό χέρι του μέσα. Μα ό Μινούκιο με μιά γροθιά τόν παραμέρισε κι' άρχισε να ψάχνει ό ίδιος. 'Ενα ένα έβγαζε τά διαμάντια άπό μέσα και τά σφραΐζε δίπλα του.

'Αθόρυθα τότε ό Πετρώνιος άνορθώθηκε και μιά ναβάρια, που τήν τράβηξε άπό τή ζώνη του, έλαμψε μέσ' στα χέρια του. Σ' ένα λεπτό ή λεπίδα της κιάδεσε τά πλευρά τού Μινούκιο. Θά εΐταν παιγνίδι για τόν Πετρώνιο, να τόν καρφώσει στη γή έτσι όπως εΐταν πεσμένος. Μόλις έννοιωσε τή θέση του ό Μινούκιο μούγκρισε με λύσσα.

— Μη σαλεύεις, 'Ελ Μενούκιο, τού άπάντησε ό Πετρώνιος, στάσου όπως εισαι με τά μούτρα μπρός στην τρύπα. Μη σαλεύεις γιατι σε σκοτώνω. Ναι, εΐμαι όπισθήμενος και πιστικές στην παγίδα. 'Ενα κίνημα μονάχα αν κάνεις, θά σε ρίξω στο γκρεμό.

> Τώρα, άκου με : αν θελήσεις, δλ' αυτά τά διαμάντια εΐνε δικά σου... θά σου τά δώσω. Τά εΐχα για τή μικρούλα, τήν άδελφή σου' θά τής τά έδωνα για προίκα, καταλαβαίνεις ; Μα εκείνη δέν έχει άνάγη άπ' αυτά, έχει πολλά περισσότερα. Κ' έσύ ήρθες έχθες να ζητήσεις τό μεριδίό σου άπ' τόν πατέρα σου. Να τό ! Τά διαμάντια εΐνε δικά σου, όλα, μα ή σαλεύεις γιατι σε σκοτώνω ! 'Ακου άκόμα, Μινούκιο, για τό άπέντη μου. Θά ξεχάσης ότι σου έκανε χτές ό Τζιμένιεθ, θά ξεχάσης τά λόγια που ειπατε και προλαπών θά ξεχάσης ότι έχεις πατέρα σ' αυτή τή γή. 'Ορκίσου μου στη Μαύρη Παναγία τής Μπάχιας, που εΐνε κακά στους επίσκοπους και θά σ' άφήσω να φύγεις μαζί με τά διαμάντια. 'Ορκίσου μου.

Σιωπή άπλώθηκε για ένα λεπτό κ' έπειτα πιγμένα λόγια βγήκαν άπ' τό στόμα τού Μινούκιο. Παραίτιότανε άπό τήν εκδικιστή του, προτιμώντας τά διαμάντια άπό τό θάνατο.

'Η Μαύρη Παναγία τής Μπάχιας ! Είχε όρκιστεί σ' αυτή ! Βέβαια ποτέ δέ θά παράρνε τόν όρκο του ! 'ΕΞ άλλου τι τόν έννοιαζε πιά για τόν πατέρα του, τώρα που είχε γίνει πλούσιος !

'Ο Πετρώνιος κι' ή Μαρέγια έφτασαν στην έπαυλη μόλις τήν ώρα τού μεσημεριανού ύπνου. 'Ο Τζιμένιεθ κάπνιζε ένα χοντρό ποπό έξαπλωμένος στην πολυθρόνα του στη βεράντα. Κρατούσε στα χέρια του ένα τουφεκι κ' έρχριγε γύρω του λοζά βλήματα. Βλέποντας τούς δυό νέους, στέναξε μ' άνακούριση' φώναξε τή κόρη του και κυττώντάς τήν ν' άχτινοβολάει μέσ' στον τροπικό ήλιο, ειπε :

— 'Αργήσατε, πολύ παιδιά μου. Καλά γι' αυτή τή φορά, άλλα, μην τραβήξετε πιά μακριά. Δέ μ' άρέσει να ξερω πως ή κόρη μου εΐν' έξω αυτή τήν ώρα.

— 'Ω, πατέρα, εκάναμε έναν άπλό περίπατο, άπάντησε ή Μαρέγια.

'Εναν άπλό περίπατο, στ' άλήθεια. Και πίσω άπό τή Μαρέγια, ό Πετρώνιος χαμογελούσε...

Emile Pagés